

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 437/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou [REDAKČIA], advokátska kancelária, [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 5/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 129/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 341/2014 „ako celku“, ako aj vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 341/2014 zo 14. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 5/2012, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 129/2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 341/2014 „ako celku“ (ďalej spolu len „napadnuté konanie ako celok“), ako aj vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 341/2014 zo 14. januára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní o náhradu škody, v ktorom sa domáhal proti žalovanému – Slovenskej republike zaplataenia sumy 7 000 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, konkrétne neprimeranými prieťahmi v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 305/2008 trvajúcimi bez meritórneho rozhodnutia okresného súdu vo veci samej od 1. decembra 2003. Okresný súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom zo 17. októbra 2013, ktorým žalobu zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ proti rozsudku prvého stupňa podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 129/2014 z 21. mája 2014 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu bez nariadenia pojednávania potvrdil v celom rozsahu s tým, že konštatoval, že *„sťažovateľ neuniesol dôkazné bremeno ohľadom mu tvrdenej vzniknutej*

nemajetkovej ujmy, tieto dôkazy k nemajetkovej ujme neprodukoval, neuvádzal ujmu takejto intenzity“. Sťažovateľ tvrdí, že tento názor krajského súdu nie je správny, pretože „morálna ujma – nemajetková ujma v prípadoch odškodňovania za prieťahy v súdnom konaní sa spravidla nepreukazuje, pretože účelom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej prieťahmi vo veci samej je kompenzácia stavu neistoty, do ktorej poškodený sťažovateľ bol Okresným súdom Pezinok uvedený... Obdobne tak nie je správny ani názor dovolacieho súdu.“.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť založil na dôvode podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), a to že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, pričom tvrdil, že „konania odporovali požiadavke na spravodlivosť súdneho konania, boli poznačené prílišným formalizmom, sú arbitrárne, ústavne nekonformne odôvodnené, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov“. Sťažovateľ tvrdil, že „v čase podania dovolania sa sťažovateľ nachádzal v Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], kde nemal prístup k svojmu spisovému materiálu a nemal prístup k judikatúre súdov na internete, teda nemohol podať dovolanie kvalifikovane a za rovnakých podmienok, ako by ho mohla podať protistrana v spore. Vinou väzby, ktorá sa ukázala ako nezákonná – vid. ústavnému súdu známe rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Tos/1/2015 zo dňa 15. januára 2015 – bolo závažným spôsobom porušené jeho základné právo chránené čl. 47 ods. 3 ústavy.“. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej tvrdil, že „mu Krajský súd v Bratislave odňal možnosť konať pred súdom a to tým, že ho ako účastníka konania neupovedomil do väzby zákonom predpokladajúcim spôsobom o mieste a čase vyhlásenia rozsudku dňa 21. mája 2014“. V nadväznosti na to je sťažovateľ toho názoru, že „takýmto postupom mu bol odmietnutý prístup k súdu a na súdnu ochranu“.

Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýkal aj „porušenie práva rovnosti a kontradiktórnosti súdneho konania“ a tvrdil, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že „k dovolaniu sa vyjadrila odporkyňa, ktorá navrhla dovolanie zamietnuť... Toto vyjadrenie odporkyne však ani do dnešného dňa nebolo sťažovateľovi doručené, najvyšší súd ho sťažovateľovi nedoručil do rozhodnutia o dovolaní“. Vychádzajúc z už opísaného sťažovateľ tiež namieta, že „uznesenie najvyššieho súdu pokiaľ ide o naplnenie prípustnosti

dovolania pre odňatie možnosti konať pred súdom, je formalistické, ústavne neakceptovateľné a je prejavom zjavnej svojvôle a arbitrárneho formalizmu“.

Na základe uvedenej argumentácie bol sťažovateľ toho názoru, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho označených práv, preto v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konania, ďalej zároveň navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní ako celku, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 2 500 € a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O

arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľom tvrdený dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, teda že mu postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietaná skutočnosť, že sťažovateľ sa nachádzal v čase odvolacieho a dovolacieho konania vo výkone väzby, nemala vplyv na výkon jeho procesných práv, ktoré napokon aj realizoval (podal dovolanie, pozn.), pričom ostatné dôvody, ktoré uviedol v dovolaní (prílišný formalizmus, arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, spravodlivosť a pod.) zjavne nezakladajú tento ním namietaný dôvod prípustnosti dovolania. Ďalšou námietkou sťažovateľa bolo, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že krajský súd ho neupovedomil „do väzby“ o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť požiadať krajský súd o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami podľa § 214 ods. 3 OSP, ktorým by krajský súd oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku aj do ústavu na výkon väzby, pokiaľ tak neurobil, postačoval postup podľa § 156 ods. 3 OSP, teda oznámenie na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Keďže sťažovateľ netvrdil, že krajský súd nepostupoval podľa § 156 ods. 3 OSP, a zároveň netvrdil, že požiadal krajský súd o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami, nebol v okolnostiach prípadu postup krajského súdu zafaržený vadou podľa § 237 písm. f) OSP. Vychádzajúc z uvedeného a odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý konštatoval neexistenciu dovolateľom tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania, za

súčasného konštatovania neexistencie vád v zmysle § 237 OSP ústavný súd dospel k záveru, že nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia ako celok je nepreskúmateľné, arbitrárne, respektíve že nie je riadne odôvodnené. Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že aj túto námietku sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnenú.

Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k jeho dovolaniu, ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že vyjadrenie žalovaného neprinieslo žiadne relevantné skutočnosti alebo tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o dovolaní. Napokon ani sťažovateľ netvrdil opak, preto ústavný súd dospel k záveru, že vyjadrenie k odvolaniu nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu, preto ústavný súd dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľa je neopodstatnená (m. m. IV. ÚS 462/2010).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a identického základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, považujúc ho za arbitrárne odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

1.2 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). Účinnosť právneho prostriedku nápravy nie je závislá ani na istote na priaznivom výsledku konania a samotná skutočnosť, že v konkrétnom prípade sťažovateľovi nebola na základe inak účinného prostriedku nápravy poskytnutá náprava vôbec, resp. v dostatočnej miere, ešte nie je dostatočná pre záver, že sťažovateľovi nebol daný k dispozícii účinný prostriedok nápravy porušenia daného práva [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) *Vilvarajah a ďalší* proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122, alebo rozsudok ESLP *Gordon-Krajcer* proti Poľsku zo 7. 7. 2009, č. 5943/07, body 32 – 34].

Citovaná judikatúra ESLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti v takom zmysle, ako to sťažovateľ namietal. Ústavný súd

uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

2. Sťažovateľ v ostatnej časti svojej sťažnosti namietal, že v napadnutom konaní ako celku došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd po preskúmaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého

sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv vo vzťahu k postupu okresného a krajského súdu v napadnutom konaní, je potrebné mať na zreteli, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená zjavne v čase, keď k prieťahom zo strany okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže napadnuté konanie bolo už právoplatne skončené doručením rozsudku krajského súdu sťažovateľovi 4. augusta 2014. Pokiaľ ide o napadnutý postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v napadnutom konaní, tak dovolacie konanie začalo doručením dovolania sťažovateľa zo 7. augusta 2014 na dovolací súd, ktorý o podanom dovolaní rozhodol napadnutým uznesením zo 14. januára 2015. Z uvedeného vyplýva, že dovolacie konanie na najvyššom súde netrvalo ani šesť mesiacov.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015